

Ciutats sagrades: Tebes

Estiu teatral. Borratxos d'èxit i de **Montilla** –el Tio Pepe se'ls ha pujat al cap– els *sociates* reviuem el vell film *El congreso se divierte* on triomfa la paritat ben entesa que, com la caritat, comença per una mateixa que diria **Manuela de Madre**. I si els que manen estan de festa major, és moment de tocar pirandó. Perquè el doctor Jekyll quan beu es col·loca Mr. Hyde. Porto damunt les targes de crèdit? El diccionari Pocket Plus català-grec? El mòbil? Què dic, també ell té dret a vacances. I per fer llengua, *kali-méra kiries!*

El món del teatre és ple de ciutats sagrades. Abans de trepitjar escenari i nedar en l'oceà de textos que els monjos medievals ens han llegat, els teatreros hauríem de donar un tomb per la geografia mítica. Llocs reals i de ficció. Jo ho faig aquest estiu. Que la poesia s'ha de viure a peu per

poder ser entesa. Posaré en conflicte **Mallarmé**, "tot el sagrat que vol continuar sent sagrat s'envolta de misteri"... Després d'un vol plàcid desembarco a l'aeròdrom d'Atenes. Gràcies als serveis del bon amic Mitràs m'evito els enutjosos tràmits dels turistes als Jocs Olímpics. Visita ràpida al Partenó, al Pláka –espècie de Canyeret conservat– i havent di-

- És un fet que la poesia
- s'ha de viure a peu abans
- de poder ser entesa

nat un succulent filet de bou regat amb un *krasi* de Corint que ressuscitaria Dionís bàquic, posem rumb a la immortal Tebes. Allí el dissortat rei Èdip va treure's els ulls per poder veure-hi. Però la Tebes actual és lluny de la imaginada a la tragèdia de Sòfocles. Tebes és una moderna ciutat als peus del mont Helikon, d'uns vint mil habitants en la regió d'Elada, a deu quilòmetres al nord d'Atenes. I costa veure Èdip, titella dels déus però amo del seu destí, governant la ciutat...

Prop les restes del palau de Cadmo, un ancià desdentat m'ofereix unes primitives ulleres de sol. Segons entenc, semblants a les que va usar l'Èdip orb camí de l'exili a Colono. I recordo les darreres paraules del rei destronat: "Ningú no pot ésser tingut per feliç abans de passar el terme de la seva existència sense haver patit cap pena". Ho intuïa. Ara, però, sota el fragor dels grills i la pols d'una Grècia real, la certesa és suor freda. El viatge ens fa lúcids.

LA MANUWA 01/08/04